

دی

فیض احمد فیض

(ف)

لاش وکی لاک

رات دی رات

فیض احمد فیض

مترجم: جگتار

دیکھو کسے بجز جاناں

یارِ اول ۱۹۷۶ء

ناشر۔ دیپک پبلشرز مانی میراں گریٹ جالندھر

مطبع۔ جوڑو پرنٹنگ پریس باغ کریم بخش جالندھر

قیمت - ۶ روپے (پھر روپے)

تعداد - ۵۰۰ (پانچ صد)

مکھڑے

فیض احمد فیض

امیہ کتاب

رات دی رات

ہن کے تھیں کد حساب منگو

میں تر کے او تر حال

رہا سچھا تو ہتے آکھیا سی

گیت

اج دو لتاں سادے گھر آئیاں میں

سیرے ولوں

پھل کلیاں دے روپ سوارے گھلے پون بہلاں دی

جی دی دل فتح یاد تیری دے پھٹ ملنے آئے آونرے میں

قطعہ

تیراں و سرناں یاواں انج دل اندر جھاتیاں پاؤں

۴۴ جیڑا دل تیراں نال چٹدے سوا دے دل نوں اساں بیاہکتا

۴۵

۴۶

۴۷

۴۸

۴۹

۵۰

۵۱

۵۲

۵۳

۵۴

۵۵

۵۶

۵۷

۵۸

۵۹

۶۰

۶۱

۴۵ ^{قطعہ}
کچھ حاکم گٹھے لے جاوے کچھ واعظ دے گھر جاندی اسے

۴۶ ایسے دنہ کروں جوار کے گا۔ پھر ک ایسے رات دنا دے گی

۴۷ ^{قطعہ}

۴۸ نال قلم ووات تے کاغذ دا اچھا سی کردیاں رہنا اسیں

۴۹ نہ توں آ بیٹھ تے نہ پٹی لنگھدی ہجرال والی رات

۵۰ ^{قطعہ}

۵۱ یاداں ورتھ آکے وسیوں تے ہن توں کہہ نوں جاتا اسیں

۵۲ دل ورتھ ابہ کے صورت تیری بھر یا رنگ اچھا

۵۳ ^{قطعہ}

۵۴ کدے کدے ہتھ بدل آ فن کہہ سے گھٹ شراب

۵۵ رنگ تیرے پہا دے دا خوشبو زلفاں دا نال

۵۶ ^{قطعہ}

۵۷ واگھے نوں بہا ردی پھلاں تے آدے رنگ

۵۸ مارو اسے ساڈا روگ تے کاہنوں دوا نہیں دینوندے

۵۹ ^{قطعہ}

۶۰ دکھ تیرا جندڑی سنگد اسی جندڑی سا وارن والے

۶۱ کہیہ آ کھاں اوہ کیہڑی گل اسی جیہڑی منہ تیندھے تے آئی فی

قطرہ

واسوخت

میر ہی آس جھبناں دیا پتہ ناں اوئے
پوروی دکھ نہیں الیں جگ اندر

بندی خانے دی اک شام

گدھا کے توں والپسی تے

احمد سلیم

میر یا سجننا میر یا یارا

قطرہ

سیاسی لپیڈ سے ناں

یک منظر

اچھکیں کا ٹہیا جیا

ایرانی والے سماں دے ناں

گیت

دین

ہن اٹھ لو میرے لال

بلیک آؤٹ

سوچن دے

سفر نامہ

۶۹

۷۰

۷۱

۷۲

۷۳

۷۴

۷۵

۷۶

۷۷

۷۸

۷۹

۸۰

۸۱

۸۲

۸۳

۸۴

۸۵

۸۶

سکھیا ننگ

۱۱۰

انج دے نال انج دے غنل دے نال

۱۱۱

ٹرو ولا کے تن میرے توں

۱۱۲

جگتار

۱۱۸

اے روشنیاں دے شہر

۱۱۹

وچھ

۱۲۱

سولیاں توں وارے گئے

۱۲۳

غزل

۱۲۴

غزل

۱۲۸

کاغذ قلم دوات جے سانھتوں کھوہ لئے جے
 اپنے ہو پوج ساڈیاں پوراں کہن گئیاں
 جیہڑیاں گلاں تے پئے پہرے لاند سے او
 اوہ گلاں نہ بھیراں ساڈیاں کہن گئیاں

(م-ص)

دستِ صبا

چہن دی رت آگئی لیراں گلیویاں والیو
 بلہ تے سیتے گئے سن زخم کوئی سیوے نہ سیوے
 دوستو محفل سجاؤ آگیا مہلاں دامو کسم
 زخم کھڑا مٹھے نے کوئی پھل کتے کتوئے نہ پھتوئے

ہگتار

(دست بہ سنگ)

ایہہ کتاب

احمد سلیم تے ماہر صدیقی داناں پنجاب دے داناں مینیاں
 صلیباں دتھ کسے جان پچھان دا محتاج نہیں۔ ایہناں بھلیاں لوکاں
 تے محبت تے خلوص پاروں میریاں چو نویاں نظماں غزلاں تے قطعیاں
 دے پنجابی ترجمیاں دا ایہہ مجموعہ بڑے کشالے نال ترتیب دتا
 اے۔ جیہڑے دتھ ٹرائے بیت "کچھ میری پنجابی تک بندی دی
 شامل اے۔ تے بیس ایس گل لئی ایہناں دو لڑاں دا بڑا شکر گزار اے۔
 اُج تے ستر دی کسے دی صنف لڑاں اک زبان چوں دو جی
 زبان تھ پرتنا بڑا اوکھا تے گنجلدار کم اپن پر اردو شاعری تے خاص
 کر غزل نال پورا ہوا ترنا پوروی باہلی اوکھی بات بن جاندا اے
 کیوں جے مضمون تے لفظاں دی لہجہ توں دکھ ہر غزل دی نو بیکلی
 کیفیت تھ بکر دلیف تالیف تے صوتاں دی ترتیب تے میل جوڑن
 دی دخل حاصل ہوندا اے تے ظاہر اے جے ایہہ حصے ایہے مینیاں
 لڑاں تر جھایا نہیں جاسکدا۔ صرف ایہناں نال ملدے جڑ دے لفظاں تے

صوتوں دی ٹوہ اسی لائی جاسکدی اے

احمد سلیم نے ماہر صدیقی نے وہی وہی اپہ ٹوہ لان دی کوشش
 کیتی اے۔ میرے لئی ایہناں دا اپہ کنٹا لا ذاتی احسان مندی تھی
 وکھ ایس پاروں وی خوشی دی گل اے جے ساڈے اٹھدے تھوکا
 اپنی ماں بولی نوں اپنیاں صدیاں دی لے اعتنائی مگروں فکرتے
 فن دے اظہار دا وسیلہ بنا رہے نیں۔ مینوں اپنے کلام بارے
 کوئی مخالطہ یا خوش فہمی نہیں۔

ہم کہاں کے دانا ہئی کس ہنر میں بکتا ہئی۔

پہنچانی ادب دے اتھاہ سمندر تھ کچھ قطریاں دے ایس
 دادھے نوں وی غنیمت جانا چاہیدا دا اے
 مینوں امید لے جے میں توں وکھ ایس کتاب نوں پور
 پڑھن والے وی پور کسے گولوں نہیں تے ایس پاروں اسی تھیں دیں
 نظراں نال ضرور دیکھن گے۔

فیض احمد فیض

۱۸۔ اپریل ۱۹۷۱ء

اسلام آباد

رات دی رات

اچ رات اک رات دی رات جی کے
 اصال ہیون توں ودھ کے جی لیا اے
 اچ رات امرت دے جام وانگوں
 اہیناں سو کھال نے یار نول پی لیا اے

ہن کے تھیں کیہ حساب منگو

مقوہر گد کے مچل گلاب منگو
 اک چو کے شہد شراب منگو
 کندے آپ کھدار کے راہ اندر
 پیراں ہیٹھ منغل کمخواب منگو
 کسے بیجیا اے تسال ودھنا اس
 کسے کیتیاں بنس تسال ورتنا اس
 آپ ویلے سر کھپنا گھننا اس
 ہن کے تھیں کیہ حساب منگو

میں ترکے وتر حال

کل تاملی سا نوں بابل
 نوں رکھی ایک نال لا
 ست پیراں سا ڈیاں سنگیاں
 جد گھلی تتی وار
 ارج ککین دیہڑیوں لوریا
 کوں لاسے فی میرے چار
 میرے گہنے نیل ہنقہ پیرے
 میری ڈولی شوہ دیا

ارج لیتے سارے چار
 میری ڈولی شوہ دیا

نال رُہڑ دیاں رڑھ گیاں سدھراں
 نال روئدیاں لک گئے نیر
 نال ہوئے سوخ کے لے گئے
 میرے ہتھ دی لیکھ لیکر
 میری چنی تک سواہ دی
 میرا چولا لیرولیر
 لچ پالن بوھڑے بھین وی
 کوئی کرماں والا ویہ

میرے کرماں والے ویہ
 میرا چولا لیرولیر
 میرے لٹھے سارے چاہ
 میری ڈولی شوہ دیا

سستی مر کے جنتن ہو گئی
 میں جی کے پی جنتن
 میں ہاڑے ایس مسکین دے

دبا پورا کر سوال !
 میری جھوک سے میرا ویروستے
 فریتری رحمت نال

کوئی پورا کرے سوال دیا
 یتری رحمت نال
 میرے لئے سارے چاند
 میری ڈولی شوہ دریا

رَبَّا سِجِّیَا تُوں تے آکھیا سی

رَبَّا سِجِّیَا تُوں تے آکھیا سی
 جا اوئے بندیا عیگ داتشاہ این تُوں
 ساڈیاں لغتیاں تیریاں دولتیاں نہیں
 ساڈا منیب تے عالی جاہ این تُوں

انہیں لارے تے ٹور کد چھیا اسی
 کہیہ ایس نہانے تے بتیاں نہیں
 کدیں سا ردی لی اورب ساٹیاں
 تیرے شاہ نال عیگ کہیہ کہیتیاں نہیں
 کتے دھوش دھتکار مرکار دی لے
 کتے دھانڈی نال پٹواری لے

اینویں دتھ پڑاں کلے جان میری
 جیویں پھانی دپھ کوئج کراؤندی اے
 جھنگا شاہ بنایا ای رب سائیاں
 پوسے کھا ندیاں وارنیاں آؤندی اے

مینوں شاہی نیٹی چاہیدی رب میرے
 مئی تے عزتاں دا ٹکر منگنا وال
 مینوں تاناہنگ نیٹی مھلاں تے ماریاں دی
 میں تے جڑ تے دی ٹکر منداواں

میری مینیں تے تیراں مہیں مناں
 تیری سو منہ ہے اک وی گل مڑاں
 ہے ایہہ منگ نیٹی پھیری تیں رہا
 فرمیں جا وال تے رب کوئی پور پوریاں

گیت

کدھرے نہ پندریاں دستاں
 وے پرداییا تیریاں
 کاگ اڈاواں اشگن مناداں
 وگدی واو دے ترے پاواں
 تیریاں یاد پوے تے رواداں
 تیرا ذکر کراں تے ہستاں

کدھرے نہ پندریاں دستاں
 وے پرداییا تیریاں

شام اڈویکاں فجر اڈویکاں
 کہویں تے ساری عمر اڈویکاں

سب خلقت گھر دیوے بلدے
 ربا ساڈا چانن گھل دے
 جگ وسدا اے یس وی وسال

کدھرے نہ پیندیاں دسّال
 دے پردلیسا پتیاں

درد نہ دسّال گھدی جاواں
 راز نہ کھولاں مکدی جاواں
 کس نوں دل دے داغ و کھاواں
 کس در اگے مھولی ڈاہواں
 تے یس کس دا دا من کھسّال

کدھرے نہ پیندیاں دسّال
 دے پردلیسا پتیاں

اج دولتوں ساڈے گھریاں نہیں

تمی رات سی ورد فراق والی
 تیرے قول تے اساں وساہ کر کے
 کوڑا گھٹ کیتی مٹھڑے پیار میرے
 تیرے قول تے اساں وساہ کر کے

جھا بخریاں دانگ نے بخریاں چھینکایاں نہیں
 کدنی پیر الپج بیڑیاں چائیاں نہیں
 تیری تانگ وچ پٹ داماس دی کے
 اساں کاگ سدے تے سنیہے گھلے

رات مکرما اے پیار آوندا اے

اساں تگدے سے رہے ہزاروں کے
 راہ تگدیاں عمراں لنگھ گئیاں
 کوئی آیا نہ بناں خنمایاں سے
 کوئی بچا نہ سوا الاہمیاں سے

اج لاہ الاہمڑے یار میرے
 میٹھڑے یار میرے جانی یار میرے
 اج آدیہڑے دچھڑے یار میرے

فجر ہووے تے آکھے کہہ لہم اللہ
 اج دولتاں ساڈے گھر آیاں نیں
 جہدے قول تے اسماں وساہ کیتا
 اوہنے اوڑک لڑا توڑ بنجائیاں نیں

خزل

کتھے کو مہلا حد درجاں دی ایہہ رات کدوں لنگھ جاویگی
 سُدے ساں کہ ادہ آجاون گے۔ رتھیں فجر مُسکا دسے گی

کر کر کے چند ہکان مہلا۔ اٹھو کہ موتی بننے نے
 کہ روندیاں ہو یاں نیلاں پُچ۔ امید آپسٹاں پاوے گی

کہ مچھلاں دی رتہ مہکے گی۔ مہخانے رونق پہکے گی
 بترے سُرخ بلکھاں دی گھرگی کہ۔ کہ شام نظروی چھاوے گی

کوئی ورجن ٹوکن والا نیس۔ کوئی قاتل تے کوئی بلاں نہیں
 اس شہر پُچ یاں توں کمین مہن عمر گزارسی جاوے گی
 اہں بوٹا قد محبوب دیاں کہ تیک ادیکال رہن گھسیاں
 تینوں سب خبراں سارا لہنے۔ کہ تیک قیامت آوے گی

میرے لول

حدوں ہندوستان دی دھرتی دتھ سر دتے چنار دا رکھ
 لائی گیا ہووے گا تاں مہارتی لوکاں لول اپہناں دی خولجھورتی
 تے شکل و صورت دیکھ کے حیرانی دے تال تال خوشی دی ہوئی ہوئی
 فیض احمد فیض دی پنجابی شاعری دیکھ کے حیران ہوں دالی
 گل نہیں سگول بڑی خوشی دی گل لے۔ کیونکہ فیض ساڈی اپنی دھرتی
 دا رکھ اے۔ ساڈا اپنا شاعر جس دی کویتا ساڈی اپنی دھرتی دی
 کویتا اے تے اہیہ کویتا ساڈے پرٹھے لکھے پنجابی لوکاں دے
 خون دتھ دتھ پتھ گئی اے۔

ہن فیض نے اپنی مال پولی ول دی ہنگارا بھریا اے تے اس
 نے پنجابی زبان دتھ کویتا واں کہیاں نے۔ اس مقام تے ایس کیول
 اسدی پنجابی شاعری دا سوگت ہی کر سکدے ہاں۔

فیض احمد فیض دا میر تقی میر۔ غالب، انشا، قافی بدالیوتی
 داغ خرائق۔ راشد تے میراجی وانگ الوکھاتے وکھرانگ اے۔
 فیض اک اجیہا شاعر ہے جس تے غالب دا اہیہ شعر حرف بحرف پورا
 اتردا اے۔

لکھتے رہے جنوں کی سکایاتِ خوں چکاں

ہر چند ہاتھ اس میں ہمارے قلم ہوئے

پرنس اسدی اردو شاعری نالی اسدی پنجابی شاعری دا ٹاکر
 نہیں کیتا جاسکدا۔ اسدی پنجابی شاعری توں پرکھن دی مقال ایہ
 اس توں شہہ شگن ہی کہیا جاسکدا ہے۔ کاش! راجندر سنگھ بیدی
 سا حردھیا لوی۔ کرشن چندر۔ احمد ندیم قاسمی۔ اپنہ رنا تھہ اشک
 ملک لاج آند۔ کرشنا سوہتی۔ ہمیشہم ساہنی تے پورا انگریزی
 ہندی تے اردو وچ لکھن والے پنجابی ادیب اپنی ماں بولی دے دروازے
 تے تیج کے سا توں نٹل چوں تے سو اگت کرن دا سٹھہ موقع دے سکے۔

فیض دی شاعری توں پنجابی وچ ترجمہ کرن دا خیال مینوں
 اج توں تاراں اٹھارناں دے پہلاں فریامی۔ فیض نال خط و
 کتابت دی ہوئی تے بہت ساریاں نظماں دی ترجمہ کر لیاں۔ پنجابی
 دے پچھیاں وچ پھپھیاں دی اپہ کتابی شکل وچ سامنے نہ
 آسکیاں۔

بڑی خوشی دی گل اے کہ من امیہ کم پاکستان وچ پنجابی
 دے جانے کچھپانے شاعران احمد سلیم تے ماجد صدر لہقی تے کے ہمد
 تک ہفاؤن دا اپرا لاکیتا اے۔ پر نظم دا ترجمہ کرنا چہا تک کر یا
 تخلیقی عمل، توں ودھیرے مشکل اے۔ کیونکہ دوسری زبان دے
 شاعر دے جذبات، دافنی تے خارجی رجحان تے طریقہ اظہار دی
 پرت درپت توں سمجھنا تے سمجھ کے خیال دی سلامتی، احساس تے
 ارتقاں سمیت دوسری زبان وچ لیا ونا جوئے شیر لیاؤن توں گھٹ نہیں

تے فنا یہ شاعری دا غنا یہ شاعری دوج ترجمہ کرتا ہنور دینی کہ شکل لکھا
 جس طرح سانوں اچھے فیض دی پنجابی شاعری دا سواکت ہی
 کرنا چاہیہا ہے اُسدے اذکناں دل نہیں دیکھتا چاہیہا۔ ایسے
 طراں احمد سلیم تے ماہر صدیقی دیاں ترجمائیاں امیناں کو تیا وال
 وادی سانوں سواکت اسی کرنا چاہیہا ہے۔ کیونکہ ترجمے دوج
 ادھا پونا خیال وی قائم رہ جاوے تاں اس نوں کامیاب سمجھیا
 چاہیہا ہے۔ فیض دی اک غزل دا مطلع جو ماہر صدیقی نے
 ترجمہ کیتا اے ذرا دیکھو۔

پھل کھلیاں داروپ سنوارے گھلے پون بہاراں دی
 آدی جا جے سمت جاگے سڑے ہوئے گانڑاں دی

یس اس مطلع دا ترجمہ اسیج کیتا اے۔
 پھلاں جح رنگ بھرن تے چہتر دی وا گھلے
 پاڑا اسی آ کہ باغ واکم کالج تے ترے

تیں میرے تے ماہر دے ترجمے وچلا فرق آپ اسی دیکھ سکدے
 او۔ دراصل غنا یہ (سنگیت ہی) شاعری دا ترجمہ بھر وزن دی قید
 نال اپنا روپ وٹا کے ہی دوسری زبان دوج پرولیشن کر سکدا اے
 تے لفظاں دی ردوبدل نال کتے کتے خیال دوج دی فرق آجاندا
 اے۔ فیض صاحب دے شعرو دوج کاروبار نے جو لطافت تے خوبی پیدا
 کیتی اے تے آ بھی جاوے ٹکڑے وچ چہتر اترلا اے اوہ ماہر
 صدیقی دے ترجمے دوج غائب اے۔

چہترے نوک اردو نہیں جاندے اوہناں لئی ایہہ ترجمہ فیض دی

اردو شاعری نال سا بچھ پاؤن دا ذریعہ بنے گاتے جہڑے نوک
 اردو وچ فیض دی شاعری دا لطف اٹھا چکے نے اوہناں نوں اس
 کتاب دا شہ شگن سمجھ کے سوا گت کرنا چاہیدا اے۔

میری مامد صدیقی تے احمد سلیم دی ادا وچ کافی فرق ہے
 اسدا کالک ایہہ ہے کہ پنجابی زبان نوں فارسی رسم الخط وچ لکھن
 دا اے کوئی ٹھگ نہیں بچھا۔ انت وچ میں جناب پروفیسر
 ہالک ویپک پبلشرز دا شکر گزار ہاں جہناں نے ایہہ کتاب اردو تے
 پنجابی وچ چھاپن دا حوصلہ کیتا اے تے بڑی ریچھ نال شائع کیتی۔

جگتا

ڈیپارٹمنٹ آف کھابی دیر سنگھ
 سٹڈیز ان ماڈرن لٹریچر
 پنجاب یونیورسٹی، چنڈی گڑھ

مچھلی کلیاں دے رُوپ سنوارے گھلے پون بہاراں دی
 آوی جا جے بہتت جائے سہڑے سوئے گانزاراں دی

رب داناں جے کچھ تے آکھو سنگیو تہیں سواہاں نوں
 کدھروں تے بندہی خانے وچ گل چھڑے کوئی پاراں دی

دند کدیں تے لکھیاں راسی چانن ہتھ سوہیاں دے
 گھت راتاں دی جھولی مہاجی زلف دیاں مہکاراں دی

دل مہانوں کیرا لے پر درداں دہی سا بچھ اپیری اے
 نام تیرے تے چکے گا جگ پنڈ اسادیاں بھاراں دی

راتے پارو چھینے اسپیں تے سہہ گئے آں جو کیتی اے
 کرنی دیکھ ذرا ہن ساڈیاں پنجاں نور پھواراں دی

سجن منگ بیٹھے نیں دھریا دھریا اساں سو دایاں دا
 رچھے آں سینے لاکے مہو گامے دیاں تاراں دی

راہواں دے وچ فیض اساد اہور مٹکا نہ کپھڑا اسی
 سولی سانوں مہلیا جے کر نکلے گلیوں پاراں دی

جدوی دل و توح یاد تیری دے مھٹا تے آوندے نیں
 کسے بہانے دیہندیاں و مہندیاں فیر ہرے ہو جاندے نیں

یار داناں جد بھیاں اُتے مھڈاں و رگا سجد اے
 گھر گھر دے و توح لالغاں لوں کنڈل جیہے پے پے عاندے نیں

دل تے آکرے جیہے لگرے نیں سکھ اجا ناں بندیاں دے
 گایوں تیری سترے جذبے جدوی پھیرا پاندے نیں

دلیوں و چھڑے جدوی دستن اپنا درد سواواں نوں
 جیر سویر دی اکھیاں دچوں اٹھرو پٹ پٹ وٹھانڈے نیں

سہروں کد ایس یار دی بلکھیوں گلاں دے کھیل چھڑ دے نیں
 دچ فضاواں گیت سجھڑے ہر پاسے کھنڈھانڈے نیں

بند سی خانے دے بوجھے تے لگے چھاپ پیڑے دی
 فیض آساڈے دل دچ ایدھر تارے جھے اپہ آندے نیں

اکھیاں اندر سوچھجے اے تیرا جہر نوں وی تکدا واں
 تیریاں بانیاں ورگا لگے تیریا رنگ قتاواں وا
 فخر سویردا اک اک ہتھ تیریا جھک لیا یا اے
 ہو یا اے جیوں یڑا بسر یوں تیرے گز رہاواں دا

تیریاں دسریاں یاداں انج دل اندر تجا تیاں پاؤں
 جیوں کجے توں پھڑے بت کجے دل پرت کے آؤں

انج لگدا اے توں میری جھگی دل قدم دھایا
 تدائی تے امبراں تے تارے کھنشن ہو ہو جاؤں

ہو وی سان لوں آچا پھڑو ہو شراب اچالو
 بنت بنت کدول حرم دے راکھے مہانیاں دل آؤں

ساڑھے اسی سر تے نہیں آوند کچھ حسان اوہنا نندا
 اوہ تے جدول وی آون بدلاں انگ ای پھیرا پوہن

ہن تے رات وچھوڑے والی دی نیئں دل تے بھارک
 دل وی دکھنوں آکيا اے اوہ یارک می گھٹ ای آون

جیہڑا دل تیراں ٹال چڈے سواو سے دل نوں اساں تباہ کیتا
 نتج رہے پتھر ہن سا بند وی لوٹن ساڑکے اسان سواہ کیتا

جا کے دیو ساڈے طبیب تائیں خبر دیو جا کے ساڈیاں ویریاں نوا
 تہاں او نہا مذی سی جیہڑی جندا تے او سے چند نوں اسان فنا کیتا

پاؤ دل مٹھے میرے کفناں دا، میرے قاتلاں نوں متے وہم سوڈے
 جے میں مرن مگروں اوکھوں چھڈتا جیہڑے عشق سی میں نے سواہ کیتا

لکھاں ویدڑے سن اوہنوں دسنے دے انھے کوئی دی گل سستی ساٹھی
 سگیا گیا دھمائی اوہ اپنی اٹی خورے اسال سی کپہڑا گتہاہ کیتا

جے کراڑے تے د انگ پہاڑاڑ گئے، ٹرپے تے چندری وار دتی
 راہے یار دے تینوں یاد رہی تیر سنال اے جیڑا منباہ کیتا

(دست تہ سنگ)

اساں جیوں دی تیری اڈیک اندر

چپ وٹی اسے سو منیا مترا اوئے

سانتھوں پچھ نہ کتا کو رہن لگا

تیرا چاہ ساتوں، انتظار تیرا

انگ انگ بہاراں دے دسیا این

ساڈے آل دوالے توں رسیا این

واء گھلے نے لیاوے سنبھے تیرے

پھل کھرن تے لگن سنگھا رتیرا

کچھ حاکم گٹھے لے جاؤں کچھ واعظ دے گھر جانے والے
 اسماں ازبوں مست السقاں دے سُن جاوے ترح گٹھ اُئی آندی اے
 پتھراں دے اگے رعون دا کی حاصل دِلا اچھڑ دی دے
 ایہہ گل تے ظالم لوکاں دا کچھ سوہڑی مان دودھانسیا اے

ایہہ نگر می سنگ سلاں دی اے اتیجھے کی ایہنوں لبھنا ایہ
 فریاد و چاری درد رستے پئی اُنخ اسی ٹکراں کھانڈی لے

عشقے دی راہ دے جوئے پرح اورک کد تکر بچاں گے
 جند جان دی گاٹی جیدھرو می ٹر چلیے ماری جاندی اے

سجناں دیاں گلیاں دا پاندھی متھ کدھ دکھائے تے گل بنے
 دیری پٹے پہریوں ٹدے نیٹس تے رات وہانی جاندی اے

کیوں آکھئے قیدراج کلھے آں نت واء وطنان دی گھل کے تے
 بیولنے بچواں دے پانن دے یاداں دی مہک لیاندی اے

(تندراں نامہ)

ایہہ درجکدوں جاڑ کے گا، کچرک ایہہ رات وہا وے گی
 سندے سال اوہ آجاون گے اکھ بھیر یوں جان چھرا وے گی

ایس جتڑی مٹ مٹا کے تے پنجاں نوں موتی کرنا سی
 اکھیو! ات روندیو! دسیو تے ایہہ آس کدوں پج آوے گی

پھلاں دیاں فصلاں جھکدیاں، مینھانے دا مکھ لہکدیاں
 چرکناں ایں سخن سویرے نوں کہ شام نظر دی چھاوے گی

کوئی موٹن ٹھکن والا نہیں کوئی ناہندہ کوئی واعظ لے
ایس شہزج دسیو یاراں دماہن کسکین عمر باوے گی

دس قدر سوچیا یار دیا، کہہ سکیں تینوں ڈیکان گے
توں کہوں اسانوں بلجنا ایس تے کہوں قیامت آوے گی

(دستِ تہ سنگ)

سینے دے وچ رات دے، خنجر لہتا اے
 اگ مہجی ایو لسی وی وچ پیالیاں دے
 رکھنا کیڑے مہلاں توں اگ لگدی ہے
 دلال دے وچ عشق مجتہاں والیاں دے

ناں قلم دوات تے کاغذ دا اچھا ای کر دیاں رہنا ایس
اساں رنگ انوکھا دل والا حرفاں پوح بھرویاں رہنا ایس

دکھ درد محبتاں پیاراں دے ودھ اک توں اک پئے لہنے نیں
احسان اجاڑاں مگ دیں تے بس اینج ای تھردیاں رہنا ایس

ہاں دکھ دنیا دے ودھ ودھ کے کچھ پور وی سا توں تاملنگے
منہ زوالا پوح ڈڈ ہائیاں دے دادھے ای کر دیاں رہنا ایس

ہر قہر اسانوں تیج آوندا، منظور نیں اپہہ کڑواناں وی
جے دم ہو یلتے ہسریاں ائی دکھ دکھ نوں جردیاں رہنا ایں

رہی خیر کدے منجانے وی اسان رنگ شرابوں لے کے تے
منہ متھا جگ پچ حراماں دا سجریاں ائی کردیاں رہنا ایں

جے دل عچ لہو دا رنگ رہیا تے ہنجواں دے لٹکارے توں
سجناں دے سوہا جگ پچ زنگ پورا ائی بھریاں رہنا ایں

جیہڑی چپ اوہناں پتی اے اوہ چپ مبارک اوہناں نوں
اسان تے حال حدیا میاں دا وسریاں ائی کردیاں رہنا ایں

نہ توں آئیوں تے نہ پئی لنگھدی بھجراں والی رات
 کھوج تیرے وچ کھسی پوہ پئی مڑ مڑ پاوے مہبات

ورتن نوں تے دل ساڈے تے ورتے درد ہزار
 پر جھلیوں وچ پے کے کھاہدی کرے نہ عقابوں ہات

ساڈی تن ورتی وچ جس دا سیرا کھرا وی نہیں
 دیریاں تے کی قہر و ساٹھی اوہ ان ہونی بات

تھیں کھڑے نہ سجن دیکھے نہ اسان گھٹ لایا
 حسن بہاراں ایتک وی نیس پچھی ساڈی بات

یار دے بوہیوں روکن والے ہو رو وی دے گئے شہ
 ہو رو وی ودھ گئی ٹوہ تریاں دی اک ہو گئے دن رات

کی کج کر گئے سوہجہ چین دا کٹن والے ہمتہ
 گر می داہ اج پنجریوں لنگھی لے کے سکے پات

(دستِ صبا)

یوں شکرانہ کی ہے، نہ جتنا، نہ جتنا، نہ جتنا
 تہاں ہلکے رنگوں میں، نہ جتنا، نہ جتنا

شکرانہ کی ہے، نہ جتنا، نہ جتنا، نہ جتنا
 تہاں ہلکے رنگوں میں، نہ جتنا، نہ جتنا

بوجے بوجے ورنج ورنج تیرے سوداؤ
 سبکھیاں بوٹیاں وانگ نہ جیریاں اڈنگ
 خیرا سے مہال توں ووزخ وناح شراب ملے
 شیخ ہمدیں تے ساڈا پھپھا چھٹن گے

دربارِ بل و بچ اٹی موندی اے کچھ ایہتاں نکیاں گلاں دی
کی ذات تے کی لے ناں اوہدا جنھے عاشق اکھوانا ایں

ایہہ سو دا دل دا سودا اے پاراں جتاں دی گل نیئیں
جند عشق دے بھانبرٹ واہ دتی تے فرکاہنوں کچھ پانا ایں

(زنداں نامہ)

۷۱۲

دل و بیج لہہ کے صورت تیری بھر یا رنگ اجیہا
 ہر سو مہنی صورت تے تیرا مٹی بھل بھلیکھا پیا

نال حسیناں پیت ودھا کے جیہڑا ساہ دی آیا
 اوہ امی ساہ ایس دل دے اتے آگ و ہانڈا رہیا

بھانویں سنگ بہاراں ہوئے بھانویں وچ مینجانے
 سوہ بچھ اسے اوہدا اوہ کچھ یارو نشیں اوہ کھلنے جیہا

بے کھٹکے اٹی بل لیندے آل شیخ پوراں نوں آسین
توبہ دا درجے ساڈا دیہا کھلتوں رہیا

دوزخ دی گل پوے بھانویں قصہ جنتاں والا
ایتھے ائی کتھے دی گل لگدی فرق نہیں کجھ بھیا

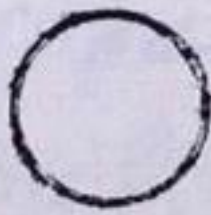
رو رو ہارے دیوان نے دی رنگ نہ دتا کوئی
دل دے ہتھوں بن س نوں لہورنگیا بانا ڈھیا

لوک حرم دے مترسکھ دے منن کہہ دل اسانوں
کہے نہ تکیا جنھاں متھا عشقے دا پر سیا

فیض خیالاں دی اچیا نوں سندھ چ رکھے اسان
ایں دھرتی نوں دے دتا اے رنگ اسمانل جیہا

ایناں دکھ نہ اسان تے اج راتیں
 منے فیر نہ سانتھوں ویاں جامے
 رات بھک دی جس دے متھرے تے
 ہونا نہیں جھم تیریاں زلفاں دا
 برطی بات اے تاہنگ وصال والی
 اے پر میریا بھولیا سجتاں اوے
 آپوں یار نوں سیج تے کھچ لیاوں
 چلے وس نہ ترسیاں سدھراں دا

کدے کدے ہتھ بدل آون کدھرے گھٹا شراب
مگر او مہاندے جو کچھ آوے جیو دا بنے عذاب

جھاتیاں پانڈا پویا دسے چن مراحی دے کنڈھیوں
ساتی ہتھ پیالہ پاوے سورج وانگ شباب

رگ رگ پچ لہودی تپشوں دیوے بلین سزار
ہائے جے کدیں اوہ ملے اسانوں مکھوں پرت نقاب

عمران دے ورتے ورتے تے دل نوں نظری آن
تیریاں اشناٹیاں ہراں دے خورے کی کی باب

کچھ نہ پچھ اج یاد تیری نے کی کی گھتے لوہڑ
لے بیٹھا ساں جگ درداں دا اُنج ای اج حساب

بس اک غم سی تیرا جس توں کدیں می جی نہ بھریا
درداں پاروں اُنج تے دل دا خانہ رہیا خواب

کوئی تیرے غیراں دے آتے کی کی کچھ نہ ورتی
جد کد ایٹی وی توں کیتی ساڈے تے نظر شتاب

بکھرتے سینے ہوئے ہیں پر ایسے ل دی کرنی دیکھو
چار چھریوں چپ ساڈی دے وی پئے اون کتاب

قدم قدم سی منزل جس دی راہ ٹھیلے فیض
جنم جنم توں پہنچ اسادھی رہی اے باہر حساب

(دستاویز)

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ
 بالکون لقاں الیہ لیبہ لیاں الیہ

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ

دنگ تیرے پہناوے دا خوشبو زلفاں دا ناں
 جھیک تیری نوں کیوں نہ دیے کھڑیاں بھلاں دا ناں

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ

او مہناں اکھیاں بلھیاں دی گل چھڑو بناں جہناں کے
 باگاں دی گل سوہے نہ امی مینیاں دا ناں

لعل شاد آید کیو تعلقہ زہرہ

فراکھیں پھل مہکے چھڑیاں دل دیوے نے لاٹاں
 فیر جگا دتا اے آساں یارائیاں دا ناں

دلبر ہوتا وہی خلقت پرچ بنیا اٹس اسودا
 پر ہی جمالاں نوں مہلیا کھت ڈیاں زلفاں داناں

اج کوئی لیلے وہی نہ منے پیار کسے مہنوں دا
 اج بدناں ہو یا اے ساریاں دیوانیاں داناں

جیوندا رہے اوہ جس دا چلداے مہنیاں تے وس
 اوہرے ائی نال اے اچارندیاں پیمانیاں داناں

باگاں ولے آکھن ساؤں باگوں کھنچو لو کو
 چن لٹو تسی وہی کوئی اپنیاں ویرانیاں داناں

آس وفا دی اوہناں نوں اپنیاں فہنوں فیض بہناں نوں
 مہراں کو لوں چنگا لگے میگا نیاں داناں

کیہہ کچھ پچھدے او مال منال دی گل اسان مسکینیاں توں
 جو کچھ عمراں کھٹیا سی اوہ سا ہمنے تہا ڈے لیا دتا
 جھولی دپچ سواہ جگر دی، جام ترچ ہو ارماناں دا
 ایہہ لٹو جھولی دی چھنڈ دتی ایہہ لٹو جام الٹا دتا

وَاءِ گھلے مہار دی مچھلاں تے آوے رنگ
ہن آوی کر مال والیا باگاں نوں تیری منگ

چاء و گدی واء توں ای کھپو دے سبناں سی کنسو

سنگیو ہن رب دانام ہے ایہہ جیوڑا ڈاڈا ہڈا تنگ

کدے تیرے تلجھ وی مسدے تے مچھدی رنگلی پوہ

کدے تیری زلفوں مہکدے راتاں دے کالے انگ

دل کیرا اے پر دوستا اچی اے دکھ دی سا بخھ
تیرے ناں تے لکھاں یاریاں تیرے ناں تے لکھاں سنگ

سُن راتے یار و چھنیے جو کیتا ای سو منظور
پر و گدیاں ہنجاں ساڈیاں تیرا اوڑک دتا رنگ

اک دلی سی درجاں کھوریا، اک جامہ لیر و لیر
سی دھرا دھرا یا عشق دا جو، یاراں لیتا منگ

بیہون دی راہ تے فیض جی جچدی دی کپڑی تمھاں
نکلے سی گلیوں یار دی گئے دتے سولی سنگ

مارو اسے ساڈا روگ تے کاہنوں دوانیئیں دینوندے
عیسے بنے پھر دے اوتے کاہنوں شفا نیئیں دینوندے

ہجرال دے گچھے دردوی کاہنوں جزانیئیں دینوندے
گچھے ہوئے ایس دل دا کاہنوں صلا نیئیں دینوندے

آگے گی جن دول خلق تے الصافندہ کی فائدہ
بیسے اوتے ایہ حشر کیوں ہن امی اٹھانیئیں دینوندے

ہاں دانیو! لیا و کوئی سچی گواہی دل دی
 ہاں گاٹکو! ایہہ ساز ہن کا ہنوں الانیس دینوندے

کہ تیک نبھنوں ہاریا رہی جنوں دا قول ایہہ
 دل والیو کیوں اپنے گلے اڈا نیس دینوندے

کیہڑی گلے ایس دل نوں گھٹ مار دے اونیض جی
 دیری اے جے اوہ جان دا کاہنوں مہلا نیس دینوندے

(دستِ نرسنگ)

سسکھ لوڑ سسکھ لوڑ سمجھنوں ایہہ لو سسکھ دی کھیتی پکائی جے
 پھٹ مہین نول نکلے سوتے بلجھ پنے سٹروالے جے
 آوو جے من خوشی منایے سجر مایا اس بہاراں دی
 ایہہ ای مہول اس پھلاں تھانویں دل چ پھٹ کھڑا لے جے

دکھ تیرا جندڑی منگدا سی جندڑی دیوں والے
 ایہہ نذرانہ وی لے چلے اج تیرے متوالے

تیرے کھج کھچا توں ہر گئی رات اڈیکاں والی
 میری حال دہاٹیوں رس گئے درد و نڈاون والے

دکھ پھولے نہ اتھرو رو لے کیہہ توں حاکم بنیوں
 کیہہ ایہہ تیری شاہی اکھیں ہو پھٹیں ورج گئے تالے

ایہہ اسیں ائی ہے ساں جنہاں دے متھے کالک لیتی
 لڑ تیرا نہ چھپیا بھانویں منہ تے لگ گئے تالے

سولیاں گڈ کے کنھوں لوڑو اوہ کلمے تے لگئے
 عشق دے جرم گناہ تے پتے جنہاں موت پیالے

کیسے آکھاں ایدہ کمیٹری گل اہی جہیٹری منہ تینڈے تے آئی نی
 بھوراں دت اچ بھلاں دی سوکی جند بازی تے لائی نی

بھوہ کے گون مجتہاں دے سنگھ جنڈ بنیاں ایں مرزے دی
 دل تیراں دت اچ پنج پرتا پنج مڈھا پڑھے سلائی نی

دل چوں سارے ڈرکڑھ دتے شوئے بے پرواہ ایں جنڈی توں
 انج بی ٹردیاں داری تیں دل اساں کملیاں جھاتی پائی نی

حسین بیچ امیں مٹی ہوئے اوہ سمرقند بن گئی خلقت و ا
رت چوانی جنہاں کندیاں آئے اوہاں شان پھلاں مٹی پائی تی

توں ملیوں نہ ملیوں بجاو میں اسماں کے اکھاڑکاں و ا
اکھیاں سے چاہو پھیرے چاہوں دی باری لاہی تی

دل لہجہ اے تیریاں واضح مٹھاساں لوں
 راتیں بانا اوڑھ کے تیریاں خواباں دا
 فجر سویر دی بوڑھ جڑ اندی رنہدی اے
 تیرے سکھتے سجریاں شوخ گلاباں دا

واسوخت

لستی سچے اوسالوں ای نال تساں کوئی گلہ وی کرنا نہ آوندا سی
 نیس تے جیہڑا وی ڈاہڑا سی تساں کیتا بے سی اہڈ جیہڑا منوں بھاندا سی

جیہڑا قہر وی لستی کماوندے لہے۔ بڑے سو بچھ دے نال نبھاوندے رہے
 ہکے سی تیج وناواں دا جیہڑا ایتھے اوہا تیج نہ اسالوں آوندا سی

جیکر آئے کدائی تے انج لگا بدل ساڈن والا مسہراں جیویں
 مہلن لگے تے انج بے بلھاں اتے ذکر تیک وی ساڈا نہ آوندا سی

براکیتا اے درد توں مات کھا کے درد دل والا کاہنوں پھول بیٹھے
 ساڈے جیسے جہان پرح ہو روی سن کیہڑا دکھ سا نوں پیا تا وندا سی

کیتی فکرے پٹھاں نوں سیڑنے دی۔ ایہو جرم تے ایہو خطا ساڈی
 منیس تے تیرتے تیری ادا والا مدح اپنی اٹی سانتھوں چا ہوندا سی

ساڈے دکھ تے ایہو جیسے دکھ منیس دارو جہاں ادا ایتھے نہ ہو وندا کوئی
 اے پر جیہڑا وی ملیا طبیب لوں اوہا اسان توں اکھ بچا وندا سی

دکھاں درواں دی تلخ شراب پاروں۔ فیض ہو پٹھاں ساڈوں توں آگ و سی
 منیس تے سخن اجیہا دکھان والا مہلا بلھاں اتے کردوں آ وندا سی

میری آس جہناں یا پتہناں اوئے

سینہ تنقوں و چھڑیا میریا وطنان اوئے

میری آس جہناں دیا پتہناں اوئے

تیریاں گلیاں توں چند وار دیواں

اوسہناں گلیاں توں جہناں گلیاں بیج

نویں ریت چلائی لے ظالماں نے

سینہ تان کے جمعہ نہ ٹرے کوئی

جے کر نکلے وی کوئی چاہن والا

تیری نگہری پریت بھان والا

اوہدے لئی امیہ حکم اے جا کہاں دا
 تیریاں را کھیاں دا ایتراں مالکاں دا
 نیویں نظر تے جکڑیا جسم لیکے
 سیدھا اپنے نک دی سیدھ چلے
 قدم چکدیاں تکے نہ کسے ولے

اتوں سورنیں اوپرا ڈاہہ کیتا
 تیری آس امیدیاں پٹیاں تے
 کتے بھونکتے نوں سبھے کھول دتے
 پھرے لائے نیں پھڑیاں پٹیاں تے

ایہو بہوں لے ظالم دے ہتھ تائیں
 اے تیک نیں تیرے تے جان دیندے
 تیرناں دلاں اتے اکریا لے
 جہناں کھلیاں شوخ مستانیاں دے

ایتھے حرص والے عویداروی نہیں
 جیندے ہتھ انصاف دی تکرپی اے
 کنھوں کرے وکیل بے دوستی کوئی
 کپڑے درتوں کوئی انصاف منگے
 قدم قدم اتے ایتھے پھکڑی اے

اے پر فیروسی جہناں نے جیونا میں
 نیواں اوہناں نے کدیں نہ تھینونا میں
 انج امی فجر تے شام دے بلیاں چوں
 تیرے ہجر دا پسندھ کٹیونا میں

بھچے تاکرپی جے بندی قانیاں دی
 دل آپوں نہیں اوہناں دے بھلندیے
 جہڑا پیر بے سسی تیریاں زلفاں دا
 تارے سج گئے ہون گے اوس اندر

مہواں دِبح لپیٹیا ہوٹے گا ہن
تینوں رات و لپیٹیا ہوٹے گا ہن

چک اٹھدیاں بنی جدوں ہتھکڑیاں
تے اوہ کملے آپوں بنی مہتھ لیندے
تیرے جنڈتوں مسٹھڑے مکھڑے تے
سمہرے کرناں دے سج گئے ہوسن
ہار نور والے گل پئے ہوسن

تیرے ناں تے پھڑیا پروانیاں دے
دن ایس ائی جیال چ بتیدے نیں
جیہڑے کالیاں کو بجیاں کندھاں اندر
تیری وصل نمازنت نیتدے نیں

انج ائی ہو دندا آیا اے اج تیکر

ریت ظلم دی ایہہ کوئی توہیں تے نہیں
 جھپڑے خلق دے ظلم دے نال از لوں
 انخ ای ہووند کے آئے نہیں اج تیکر
 انخ ای ٹھہل کھڑا ئے نہیں اگاں اندر
 اساں کھلیاں جھل دلیاں تے

توڑ چاہڑیاں نہیں جند جان دیکے
 اساں جھپڑیاں جیو وچ مہتیاں نہیں
 انخ ای ظلم نے انت توں پار کھاہدی
 انخ ای عشق تے بازیاں جتیاں نہیں

ایس ای گل پاروں گلہ نہیں کر دے
 بھانویں ڈاہڈ اوہ دلوں آسمان ہو دے
 تیرے عشق توں پھلے نہ پئے ایس
 بھانویں کلپدی اپنی جان ہو دے

تینتھوں وچھڑے آں جیکراج ایس
 ساڈے کل نوں فیر ملاپ ہونے
 ہتھوں پگھڑ بخیراں نے دلہنا ایس
 میل انت نوں ایہہ آپوں آپ ہونے
 جیہڑی رات حیدرائی دی کتدھ ہوگی
 جیہڑی رات وچھوڑے دا پنڈھ ہوگی

ایس کندھ نے انت نوں ڈگنا ایس
 ایس پنڈھ نے انت نوں مکتا ایس
 جے کر ایچے نیں اج شریک ساڈے
 کدوں تیک ایس اچ تے تگھنا ایس
 کھید مچی ہوئی اے جیہڑی ریتیاں دی
 اوں کھید نے انت نوں پگنا ایس

کدوں تیک خرو اچی دھون والا
 کدوں تیک ایہہ راج فرعون والا

جیہڑے کٹھے ہوئے تیرے عشق دے نیس
 اوہنا لڑ تیرا کدوں چھڑنا ایس
 مینویں پا کے اوہناں نیس مہیڑہنا
 تیشے نال پہاڑاں نوں وڈھنا ایس

ہوروی دکھیں ایس جگ اندر

پہلاں جیہا الار بند منگ ہن سو ہنڈے سینتھوں پیاراں دا
 مینوں دہم سہی توں ایں تے ایہہ جیون چن دی نگری اے
 تیرا دکھ اے تے ایس جگ دے دکھ نوں دھیان ترح لیانا کی
 تیرے مکھ توں جدسا وی اے دنیا و ترح بہاراں دی
 تیریاں اکھیاں توں ہٹ کے ایس جگ چھ کسے کمانا کی

توں مل جاویں تے تقدیر دی سینتھوں باری کھا جاوے
 انج نہیں سہی پر دل چاہندا سی سیت اجیہی وک آ جاوے
 ہوروی دکھ نہیں ایس جگ اندر باہجھ محبتاں پیاراں دے
 ساریاں خوشیاں دین نہایتھے مسیل ملاپ ای یاراں دے

ان گنیاں صدیاں دے ایتھے تھاں تھاں ڈاہ و دھیکے نیں
 پٹ ہر ریتھ و انگ توہیاں ہمہ پڑے اکھیوں اوہنے نیں
 پھل ورگے مہتیاں دی تھاں تھاں بولی بولی لوکاں نے
 مٹی دتھ لہو بھجے جے دی ایتھے ای رو لے نیں

جے مرناں دی مہتیاں چوں ک لے سوہو نکلے سوہے
 مہتیاں چوں پس وگدی ہوئی مکھ مہتیاں نئے سکے سکے سوہے
 ایدھروں وی اوڑک نوں اکھ اٹھ جاندا اے کی کرے
 توں تے ہن وی سوہنی این پر جیوند سے جی کسین مرے

پہلاں جیہا ا لار نہ منگ ہن سوہے مہنتھوں پیاراں دا

بندی خانے دی اک شام

شام دے بچہ بھیرے ٹھکیاں تاریاں توں
 پوہڑی پوہڑی رات دی رانی لاہندی اے
 اچھ ہوا کولوں وی ہو کے لنگھدی اے
 بیچ کوئی تار پیار دے بول لاندی اے

اک اک رکھ نتھا نواں بندی خانے دا
 دھوکا لونا کے شوق بھانج راجیا اے
 اسماناں دی تھوولی نقش بنائے دا

بچ بچ کردا دل دی دھیر بھاندا اے

چن چان دا محرم ہتھ بنیرے تے
 لشکاں سنے ستارے خاک ح گجھ گئے نیں
 نور دے تنبو تن گئے عرش اچیرے تے

ہریاں ہریاں گٹھاں دے وچ پر چھانویں
 انج پئے لٹکے لاندے نیں جیوں دل اندر
 درد ہجر دا تلدا لے سدھراں سانویں

ایدھر دل وچ اکو گل سمانی ایں
 جیوں جیوں تے آئی اے گھڑی شباباں دی
 جس ظالم نے اوڑک پیریں ڈگنا ایں
 کی پرواہ اس دیری دیاں عتاباں دی

بجانویں میل سجن دی تھاں دیسے دیوے
 اس ظالم نے مچوٹکاں مار بھجائے نیں
 اس چن چانن تے کہہ وس اس بھڑوٹے دا
 سرساڈے جس چن چانن دیسے سائے نیں

ٹھہا کے توں واپسی تے

(۵ جولائی ۱۹۷۶ء)

بھانویں لکھ اسادیاں داریاں میں اے پنیں اہ گل اشنائی والی
خورے کتے ای میل ملاپ کھوں جا کے ٹھہری پٹر حدائی والی

خورے کتے ای مینہاں توں لہ جا کے چھپاں لہو دیاں میں توں دھلتیاں میں
کہوں اکھاں دیوچ آ کے لہکنی میں رت مینروں نظر دھلائی والی

راناں چیلیاں میں ہریاں سوہیاں دکھ او نے ای دتے میں نجرال نے
زہر زہر تلچھٹ سی دلال اندر جہوں مکی شراب اشنائی والی

رکتے گلے دعاواں دے پیٹھ دے بے بسن تاو لے بھیاں تے آونے لہن
 اے پردل نے زوہیل نہ دتی سانوں اے ای لنگھ گئی سیت شنوائی والی

جند تلی تے رکھ کے فیض ایس جا کے تے بھیاں جنہواں اچان کارن
 اسے ما بچھ وی گل نہ ہوئی سانھوں جیہ پری سا بچھ سی بھائی تے بھائی والی

میریا سجننا، میریا یارا...

جے مینوں وشواس ایہہ ہووے میریا سجننا میریا یارا
 جے مینوں وشواس ایہہ ہووے پیاریا تیرا درد تمکھیاواں
 تیرے غینلا سنگ ادا سہی تیرے من داساڑا کیواں
 میرے شہرے سارے دل پیارے قولان ہتھوں مکا چکا دسیا
 جے کر میرے بل تہلی تیرے کاٹن ادہ دارو مھتیوں
 بخشن سحر اجیوں جو تیرا بے چانن اجڑی رورہ تائیں
 تیرے نتھے اتوں دھوپن کھبڈائی دے داغ کدائیں
 تیرے لاگی جو بن تائیں سکھ شفا دا ایوہ دھیبوے
 جے مینوں وشواس ایہہ ہووے میریا سجننا میریا یارا

رات دنے تے بھر ناشیں تیرا من و چاراں مہرہ کے
 ہر پل تیرے کانٹن میں سوہل تے مٹھڑے سوہلے گاواں مہرہ کے
 سوہلے جھرنیاں آئے، باگاں تے گلزار نظاریاں آئے
 سوہلے دھمی آئے مٹھڑے چن تے بھوندے تاریاں آئے
 پیاراں تے دلہواں آئے میں تیں قصے کھول سناہیں
 مان دے متے سوہنیاں دے مٹھڑے برنیے ٹپریاں تہاں
 سیک کیوں بکھدے ہتھاں اپل دیوچ بکھردیندا اے
 کیکن اک موزہ متھے آتے من محرم نقشاں دے بوٹے
 بکریاں تکریاں پل دوہل پوج ہنیادوپ ڈھالیندے میں
 پیر دامکھ بلوری کاسہ کیکن نال شرابے بکھدا
 ٹہن کیوں اڑدی اے آپے پھیل نڈانہ دیوں کارن
 کیوں رات دی لوں لوں وچوں پل پل ہکاں مٹھڑن کھرن
 ایہا ہی سوہلے گاواں پل پل مرط مرط گاواں تیری خاطر
 تانی بہرہ گیتیاں دا بھوچھن اندر جاواں تیری خاطر
 پیرے گیتیاں دے کولوں تیرے دکھ دی کھید، پچنی

گیت کہیں راچھے نہیں ہوندے بھانویں کچھ غم خواہ سدا لین
 سوہلے رچھ نہ ہوندے بھانویں پچھاں تے بن ملہم لگیوں

رچھ دار و تیرے پچھاں دا نہ کوئی ہو رو سیدہ چلے
 تے اس ظلمی ویدرتے ہو د کسے دا نہ کائی حیلہ سچلے
 ہاں پر اک تیرے بن اک تیرے بن اک تیرے بن سچنا

(نقش فریادی)

راتیں راتچ دیلے پیر می یاد کھراتی آئی
 جبکہن پوہلے پیر میں آون دتھ اجار مہا پلاں
 جبکہن مہست مہادھمی دمی ٹردی صوح تھلاں نے
 صبر قرار جیویں بے کارن رے روگی دیں ساراں

(نقش فریادی)

سیاسی لیڈر دے ناں

ایہہ بے آسے تے بد بھڑے ہتھو و دھیاں توڑی
 رات وی کھرووی کالی چھاتی چ کھبے بے نہیں
 لکھ جیویں کوئی سا اگر سنگ سر اپنا بھنے
 جیکن شتری پریت آتے وار کریندی
 تے ہن رات دی شاہ کالی کھرووی چھلتی روج
 ایڑے پھٹ نہیں جہڑے پاسے زوں وی تکے
 جانی جانی زوراک جال جیہاں رکھیاے
 ہوندا دھمی دے جیون واسد سنیدا
 تینڈھی پونجی تینڈھی آس بی ایہا ہتھ نہیں
 ہور تے کجھ بی نہیں تینڈھے کانٹن ایہا ہتھ نہیں

راج سنیرے داتینوں منظور نہیں پر
 راضی اس توں ایہہ ہتھ شوہے ^و گھتیوں
 تے چڑھدے سی چھپہ تھاں اندر حیوندا سورج
 رات دی بھاری ہتیت ^و پیہے دیا ونجے

(دستِ صبا)

یک منظر

بوجھے باریاں چپ دی سٹل دے پیٹھاں پیٹھے
 امبرال اتوں لعتی آوے نیس پیراں دی
 جن دے چائن دی دکھاں نال بھری کہانی
 راہواں دی مٹی دتھ رگدی ہی منانی
 سفنیاں دے دچ شیر ہنیرا راج کریندا
 پھٹے جیون دی وکھلی دی ہن ہولی ہولی
 مٹھے مٹھے سہراں جہ رین کڈھیندی ہی اے

ا. بھکیں کا ہلیا جیا!

انج سنیرا پیل پل ودھدا دیندا
 رات دی بک بک نار چوں جیوں ت پھے
 انج جیوں دیاں منضاں چلہ ماں پیال
 دو منہاں جہاناں دا جیوں نشہ ترے

رات دا مترا لہو دگن دیو حالی
 ایہہ کالک دھمی دے مکھ دی لالی
 بوہے فجر کھرتی ا بھکیں کا ہلیا جیا

سازاں اوہے ا جے تے سنگل کھر کن

اے تے ویلے دا فرمان میندا
 ہنچھ بی ڈھانڈی و ترح شراب پیالے
 ڈولرے پیر بی ساہنڈرے بندشاں حالے
 مست تھاڈوے ہون تے سہی مستانے
 مینخانے لگن تے سہی مینخانے
 چھب ویلے دا کوڈا راج دی مکسی
 بندشاں دا ایہہ ظلمی کاج بی مکسی
 لکھ سنگل پے چھن چھن چھن چھن چھن

(دستِ صبا)

ایرانی طالبِ عمان دستان

اجپڑے امن تے آتاری دی راہ وچ شہید ہوئے

ایہہ کون سخی ہن

جنہاں دی رت ویاں ہاشرفیاں

چھن چھن چھن چھن

دھرتی دے چراں توں ترہائے

ٹھوٹھے وچ ڈھلایاں رہندیاں نہیں

ٹھوٹھے لؤل بھردیاں رہندیاں نہیں

ایہہ کون نہیں گھبرو ایسی عجم

ایہہ لکھ لٹ جنہاں دے پنڈیاں دے

بھردیاں جوین دا کسدن انج

اج مٹی دے دے دے مٹی اے
 اج بوہے بوہے کھڈیاں

اودیس عجم، اودیس عجم

کیوں مہدیوں کھوہ کے سٹ چھوڑے

ایہاں اکھیاں اپنے ستیلم

ایہاں ہو مٹھاں اپنے مرجاں

ایہاں ہتھاں دی ایہہ چاندی

کس کم آئی کس ہتھ لگی

اوپھین آلے پردیسی

ایہہ بالک تے گجھرو اپنے

اس نور دے نورس موتی نیں

اس اک دیاں کچیاں کلیاں نیں

جس مٹھڑے فورتے کوڑی اگ پھل

ظلم دی انھی راتیں کھڑیا

باغ بقاوت دے سجھدا

دُت نجر ہوئی من من تن تن

اہتال پنڈیاں داسونا رپا

اہتال مکھڑیاں دیے نیلیم مرجاں

چانن چانن لاٹاں لاٹاں

پر دیسیا عین تکنا ہوسے

سکول آکے تکر رنج رنج کے

جھمراہیہ حیاتنی رانی وا

اہیہ من دیکھ دیوی داکنگن

گیت

ایہہ پٹری ویسی توں چتاناں کرناں کر
 سب سب من مڑ پوسن دل ہولا مھی ویسی
 توں چتاناں کرناں کر

تے مچٹ مھری ویسی توں چتاناں کرناں کر

کل سورج آ ویسی توں چتاناں کرناں کر
 بیل کھر کھر ولین رات عمر بتا ویسی
 توں چتاناں کرناں کر
 رت روپ دھا ویسی توں چتاناں کرناں کر

(سرودھی سینا)

دین

مینیوں گلہ اے میریا ویرنا وے

جاون نگیاں لے گٹوں نال اپنے

عمر پھلی میری کتاب سوہنی

ڈاہڑیاں مہمتی مورتاں والڑی وے

جہدے وچ جوانی دے گیت میرے

جہدے وچ میری عمر بالڑی وے

ایتنوں جانڈیاں جانڈیاں سوچ تے سہی

ایہدے بدلے وے گیوں کیمہ مینیوں

اپنے درد وچھوڑے شے نال بھکھری

پہر رنگ کتاب ادبی ڈاہڑی وے

کیوں پاواں ایہہ ملن دا چولڑا میں

پاٹے گلہیاں والے لے حساب سینتھوں

گدیں موڑیں نہ میرا سوال ویرا

من لے چھیکڑی عرض بے حالڑی دے

سینوں موڑ دے آن کے ویرنا دے

عمر پچھلی میری کتاب سوہنی

سینتھوں آن کے لے دے بیخ توں اپنی

لہو رنگ گلاب دی ڈالرٹی دے

(۷۱۲)

(دستِ صبا)

ہن اکھ پو میر سنال

ہن اکھ پو وے مٹی اتوں

اکھ پو میرے لال

ہن اکھ پو میرے لال

تیری سبج سجاون دے لئی

تک اوہ آئی آرات منہری

نیلے سجال دوشلے پا کے

جنہاں تے انہاں اکھیل کیرے

کسڈے موتی

ایڈے موتی

جنہاں دے جگ مگ دانے

تیراناں چپکایا
 ہن اٹھ پو دے مٹی اتوں
 اٹھ پو میرے لال
 ہن اٹھ پو میرے لال

گھر گھر کھنڈیا فجر داکت دن
 انھ سنیرا اپنا تر بن
 خورے کد توں راہ پے تکدے
 بالی دوہٹی، بانکے ویرے
 سنج تیرا راج پیالے
 تک لے کھڈا کاج پیالے
 ویری راج سنگھاسن بیٹھے
 توں مٹی و سج میرے لال
 ہن اٹھ پو دے مٹی اتوں
 اٹھ پو میرے لال

میٹ نہ کر مٹی توں اٹھ پو
 اٹھ پو میرے لال
 ہن اٹھ پو میرے لال

(سرواوی سنیا)

بلیک آؤٹ

میں ویلے تو لے لے چاؤن تھوے ہن دیوے
 مٹی اندر لہبہ پھرنا اکھیں اپنیساں دونویں
 اللہ جانے ہین کھڑا چیاں کتھے؟

جے توں جانوں ایں تے سس سمجھاں میری ہن کائی
 اڑناڑ وِج چھلاں چھلاں
 زہری قاتل نیں پی ڈگدی

تیری سدھڑ تیریاں یاداں لے کے جان میری

اللہ جانے کھڑی چھل وچالے ڈیا اے دل میرا
 تھوڑا جھکیں جے اس پار کسے دنیا چوں

کائی بجلی لہہ کے آوے
 میرے کانٹن ید بیضا دی رات لے آوے
 تے میرے اینہاں اکھیاں دے کھڑا چے موتی
 کالک دے کا سے نال
 شاہ کالے مستانے نین نٹانے موتی آپرتا سے

مقوڑا ا بھکیں ہے اس نہیں دا
 کائی انت دسیوے
 نواں نکور میرادل
 زہر جہج دل کے، مٹ کے
 کٹھھے کسے تے و نغ اپڑیوے
 وت نذرانہ دیون کارن
 دل تے اکھیاں نویاں لے کے نکلاں
 حسن دی صفت کریندا
 پیار دے گیت نکھیندا

سوچن دے

(آندرتے دوترا نسکی دے ناں - !)

سوچن دے

اس بگیا اندر

اس پل جو نقل بیلا دی نہیں

کیہڑی مٹن تے مچل کھڑے آہے سبھ توں اگروں

کس دا رنگ پیا پھکا اس سٹھ توں اگروں

اس پل توں اگروں

کس پل کیہڑی رت دتھ ایٹھے

رت دا کال پیا

مچل دی نارٹھیاتی اتے اوکھا ویلا آیا

سوچن دے

کچھ سوچن دے

دسرا ہو یا شہر امیہ جہڑا ہن اک اہڑی نگر دی نہیں

اس وچ کہتے کتھے

اگ لگی ہائی اگروں

ایس دیاں صف بدھیاں باریاں اندر

کس دے وچ کمان شعاداں ریتاں دی چمکائی ہائی

کتھے جوت جگی ہائی اگروں

سوچن دے

ساتھوں توں اس دیس دا پتہ نشانی کھپیں

جس دی سانوں کوئی تاریخ تے نہ جغرافیہ ہن یاد آوے

یا دبی آوے تے پھلے کسے پیارے وانگر

سامنے آون توں دل گھبراوے

پر جیو میں کوئی

ایہو جیسے کسے پیار سے کارن

آنکلی کہی رات گزارن دے لئی

اساں ہن عمر دے اوس پڑاوتے آلتھے ہاں

جدوں اساں ہئی

دل نون مل آوندے ہاں رسم بنھاون دے لئی

دل داکہ پچھو! ایں

سوچن دے

سفر نامہ

ایتھ مگدا کے سٹھ کروڑ نہیں میریاں باہنوں
 تے دس حدے مائیں میرا روپ پسا را
 یں، پریت تے باغ تھال دامت کنار
 میرے بوجھے راتاں دی کالک دار دالے
 میرے ہتھال بوجھ دھی دیاں ریتیاں داگال
 میری جھولی دے پچ پلیدی کل خدائی
 دس میرے پچ گن، والا فرمان الہی

سنکیانگ

نہ کوئی دجسی بگل کدائیں شاہ اسوار نہ کوئی
 دھمکی دے موی دی وادی سے دل ٹر داسی
 ہن کدائیں جنگ نہ ہوئی نہ راتاں سے اندر
 لہو دی اگ نوں کدھرے مچھواں نال مچھا پوسی
 راتیں کدی سنسی نہ ہن کسے وی دل داکا منیا
 وہم کے مچھوس پھیر و ہار نہ دے پھیرے مچھوسی
 ہم کے لہو پین نہ نہ دے ہار نہ آن ڈر لسی

ہن کہ ایس جنگ نہ ہو سی جام شراب لیاؤ
 لہو دلیسی نہ ہن سمجھو گسن کہی کہ نہیں

ناصح کوئی اوئے ساتی، ناصح پرے دی دار دے وانگر
 غزل کوئی اوئے گایک، رتوی غزل جینا دے وانگر

انج دے ناں، اج دے غم دے ناں

کھرکاں دیاں دکھی جاناں دے ناں!

موئے مار دلال تے زباناں دے ناں!

پوسٹ میناں دے ناں کو چواناں دے ناں!

ریل باناں دے ناں!

کارخانے دے کھجے جواناں دے ناں!

واہی واناں دے ناں!

اُس نمانے دے ناں!

جس دی دھی چورڈا کو چرالے گئے نہیں

مال ڈنگر نسا لے گئے نہیں

جس دی پگ مالداراں دے پیراں ج رُل رُل کے
 ہوئی اے لیراں کیتراں

دکھی مالواں دے ناں!
 راتیں بالک جنہاں دے سدا رُون کرلاں
 نیند دیاں ماریاں باہواں کولوں نہ سنبھلن
 نہ دکھ اپنے دسَن
 نہ ادبناں دے ترے ہی منن

سوسنیاں دلیراں چن مہتیاں دے ناں

دیل تے باریاں چلناں دی

اوہ پئی ابویں کھر کھر کے کرا گئے مین

اوہناں ویاہیاں تے درمیاں دے ناں !

گورے پنڈے جینہاں دے

نہرہی دکھاوے دی سیج آتے

بہہ بہہ کے اکتا گئے ہیں

رندیاں دے ناں !

کٹڑیاں تے مھلیاں دے ناں !

راتیں جن جھٹے آ آ کے چکرال دے اندر وضو آن کر دیا

ننگراں اندر جینہاں دی

ایجے تائیں روندی اسے

گھنڈاں دی لالی

تے رنگاں وی چھین چھین

تے نہکاں لٹا دن دی خوشبو

تے سدھراں بھیری چھپاتیاں دی
 محبت تے مڑھکے بیج دکھن دی بو

طالب علموں دے ناں!
 چپڑے کل جو ہے تے ماکاں دے
 کتاباں تے قلموں دیاں منگاں لے کے گئے
 پر نہ پرتے

اوہ معصوم بالک
 دماغاں بیج چائن دی سدھرتے دیوے بھاکے
 گئے اوتھے

جتنے ہنیرے تے بے انت راتاں دیاں دنداں دا
 سلسلہ چل رہیا سی

ادھناں اصیراں دے ناں!

جینہاں دے دلاں وچ چکدے چکدے کئی ہیرے موتی
 جیل خانے دیاں جھلیاں داواں وچ بل بل کے
 ارج تاریاں وانگ جگدے پٹے نیں

آون والے وناں دے ہیریاں دے ناں !
 پھل دمی خوشبو دے وانگر

جینہاں آپ اپنے ہی سنیوڑیاں تے
 لٹلے نے جسمیں تے جاناں دے موتی
 کلرکاں دیاں دکھی جاناں دے ناں !

ٹروولا کے تن میرے تول

سجھی تے کنبج سجھی ایہہ قتلہام دامیلا
 پرچاسی کس تول میرے لہودا واویلا
 میرے مہلکے تن وچ رات ہی کئی اے
 جام بھر لوئے نہ کوئی دیوا چانن مھوئے
 ترہیہ لاہندی نہ کوئی تیج اسی بلدا اے
 میرے ٹھٹھ پرنڈے تیج لہو اسی کیتا اے
 میریاں نارال اندر پراوہ زہرا سے بھریا
 اوہا اک اک تیکا سپ دا قہرا سے بھریا
 اوہے اندر صدیاں دے دکھ دھراں پیراں

اوہرے جح چپ چپتے غمتے روہ واسیک اے
 میرے تن دی رہری نہیں توں ٹرو ولاکے
 ٹرو ولاکے ایہہ جنگل دا اوہ بالن اسے
 جس لوں جے بالوتے باغ بھنچیاں اندر
 سورج مٹکھی تے تھردیاں مٹھلاں دی جالی
 میریاں ہڈیاں دے ککرا لے کنڈے کھڑسن
 جے ایہہ کدی کھنڈاؤ تھلاں پہ ساڑاں اندر
 دھمی ویلے پرے دی مٹھری جہکے بڈلے
 میری منجھی ہاری جان دا اڈوسی دھوڑا
 ٹرو ولاکے میرا دل ہو دا تے ہا یا

اے روشنیاں دے شہر

ہر یوں نوں پٹی سکاوے کھکی زرد دو پہر
 کندھاں تانیں چٹ رہیا اے اکلپے دا زہر
 دور و میداں تیکر گھٹی دھدی اکھٹی ڈگر گدی
 دھنداں و رنگی بے رونق درداں دی گتھلی ہر
 وسدا اے اس دھندوے کچھے

روشنیاں دا شہر

اے روشنیاں دے شہر!

کون کہے کس بے پتیری روشنیاں دی راہ
 ہر پاسے بے نور کھڑوتی ہے پھراں دی و لگن

تھک کے بیٹھ رہی ہر پاسے
 شوق دی کار لے شاہ

انج میرادل عجم وچ دُبا

روشَنیاں دے شہر

رات دے ملیوں مُنہ نہ پھیرے ارماناں دی رو

شیریں نہریں سارے وستن

اونان نول کہہ دیو

انج راتیں جد دیپ جگاون - اچی رکھن لو

کُتے

ایسے گلیاں دے لہڑتے بیکار کُتے
 کافی جنہاں دی ہے مھٹکار جگ دی
 زمانے دی دردِ رہے دولت اینہاں دی
 مھکھاری نے دردے تقدیر سب دی

کُتے چین ہے رات نوں نہ سویرے
 ہے ڈھیراں تے گھرنالیاں تے لسیرے
 جے دگر ن تال اک دوسرے نوں لڑاؤ
 ذرا چٹا روٹی دا ٹکڑا دکھاؤ

ایسے دردِ دیاں مھو کراں کھان والے
 ایسے مھکھاں توں تنگ آکے مر جان والے

لتارے ہوئے جے کتے سر اٹھاؤں
 تاں انسان جھوٹ اپنی منہ پکڑ بھلاؤں
 ایہہ چاہوں تاں دنیاؤں اپنی بتاؤں
 کہے جے کتے اپنی آئی تے آؤں
 تے ہڈیاں سنس مارکاں نوں چباؤں

ایہہ تاہیں ہے ممکن ایہہ تاہیں ہے ممکن
 جے رگ کوئی سستی ایہہاں دی جگاؤے
 خواری دا ایہہاں نوں الو بھو کراوے

سُولیاں توں وارے گئے

تیرے باجھاں دے مٹھلاں دی چاہت دیوتھ

تیرے مٹھلاں دے چانن دی حسرت دیوتھ

سُولیاں توں اسپیں لوک وارے گئے

نیریاں رستیاں وچ ہاں مارے گئے

سُولیاں تے اسادے لبان توں پرے

تیرے باجھاں دی لالی لپکدی رہی

تیرے والاد دی سستی بیدری رہی

تیرے مٹھلاں دی چانن دی دکھدی رہی

تیرے راہیں جبردی پئی شام جاں
 آگئے پیر سانوں لیائے جدوں
 گیت ہوٹھاں تے دل وچ ہے عم دی ستموں
 ساڈھا غم سی گواہی تیرے حسن دی
 اپنی کیتی تے پچھے ہاں او سے طراں
 سولیاں توں اسیں جو ہاں وارے گئے
 نیریاں رستیاں وچ ہاں مارے گئے

جے وچھوڑا مھلا ساڈی تقدیر سی
 پیار تیرا تاں ساڈی ہی تدبیر سی
 منکھ کس نوں ہے امیہ مشوق دی جے کڑی
 ہجر دی قتل گاہ نال ہے جا ملی
 قتل گاہاں چوں لیکے تے ساڈی چنگ

ترن گے سر ہفتیلی تے رکھ قافلے
 پیر ساڈے جنہاں دی طلب مہال رچ
 درد دے نئے گھٹائے بڑے فاصلے
 جان دیکے تیری دلبری دا مہر م
 دیکھ مگ دے ہاں نہیں اسیں دھر چیلے
 سولیاں توں اسیں جو ہاں وارے گئے
 پیریاں رستیاں وچ ہاں مارے گئے

غزل

پھلاں بیج رنگ بھرن تے چیتڑی وا گھٹلے
ہاڑا ائی آ کہ باغ دا کم کاج تاں ترے

کئی اداس جیل ہے آ کھو مسیرون
یاراں دا رب دے واسطے کچھ ذکر تاں کرے

پچھے ترے ہونٹھاں دے کوشیاں چوں کرے سویر
والاں دی امہک ساڈیاں ساہاں بیج آ لے

سنیاں کہ دل غریب ہے پر درد ہے امیر
آون گے درد مند تیرے نام تے ترے

ساڈے تے جو بیٹی توں چھڈ کھاتے پھر دیئے
 کا لخ تیری بچ بنجواں تے نورتاں بھرے

کہا تہ مشکالیا اوہناں ساڈے جیون دا
 لے کے تے فیٹی فیٹی گلیوں میں اسیں ترے

رستے ج فیض کوئی دی جھپیا نہیں مقام
 گلیوں نکل کے یار دی سو لجاوے راہ پئے

غزل

بھیت لگیاں دا چھپا کے دیکھیا
دل بڑا کچھ ہے جلا کے دیکھیا

ہور باقی رہ گیا کئی دیکھنا
دل تہاڑے نال لاکے دیکھیا

اوہ مرے مین کے وی میرے نہ بنے

اوپہناں نوں اپنا بنا کے دیکھیا

میں اوپہناں دی اج نظر وچ بہت کچھ

صوب دیاں نظراں بچا کے دیکھیا

فیض غم دی توڑ تک نہ پھریا

عشق نوں وی آزما کے دیکھیا